

OP DE EERSTE PLAATS

Wie negen wordt, is niet bang. Ik weet niet waarom ik wel bang ben. De meeste kinderen van bijna negen hebben moed over. Om de pesten, brutaal te zijn, de clown te spelen. Ik heb geen overmoed. Ik heb niet eens precies genoeg moed.

Misschien is het begonnen toen mijn moeder zei: 'Het is welletjes, bijna negen is groot zat.' Ze wees vastbesloten naar de klok, daarna naar de gang. Het was acht uur. Het was al donker.

Ik wilde zeggen dat ze mij altijd naar bed bracht en nog even voorlas, dat ze mij instopte en het lampje op de gang aanliet. En dat papa ook... Maar haar vinger stond strak, net als haar mond. Ik hapte naar adem, maar had het lef niet en slikte de woorden weg.

Sinds papa niet meer bij ons woont, staat mama's mond strak. Daar helpt geen moedertje lief aan. Ik zweeg en liep naar de gang waar het donker gretig wachtte. Mijn moeder zei niets. Ik weet niet of ze mij nakeek.

Het is raar met dat donker. Als je goed luistert, kun je het horen ruisen, ademen bijna. Maar dat is niet het ergste. Het donker is niet zo donker; het zijn de dingen die donker zijn. De kapstok, de jassen. De plinten. De traptreden.

Ik haalde diep adem, opende de kamerdeur, liet het licht achter me en rende door de gang. De trap op. Ik hoorde het donker hijgen. Ik vloog langs de kast, halverwege de trap, en struikelde op de overloop recht mijn kamer in.

Mijn bed leek op een schip, deinend in het donker. Ik sprong over de reling en hield mijn adem in. Ik hoorde het donker teleurgesteld zuchten. Weer niet gelukt. Dat kind is zo glad als een aal.

Mijn hart bonsde als onweer op een zomeravond. Mijn knieën trilden. Ik kneep mijn ogen dicht en schoof als een brief tussen de koele lakens. Ik luisterde naar het gefluister van het donker. Ik hoorde het mompelen en smoezen. Ik keek voorzichtig om me heen.

In het donker komen de dingen tot leven. De kasten staan groot en dreigend tegen de muur. De stoelen zien eruit alsof ze elk moment kunnen weglopen. En de lamp bungelt nutteloos aan het heelal van mijn plafond!

Ik poetste die avond mijn tanden niet. Ik poets mijn tanden nooit meer als het donker is. Ik doe het extra goed in de ochtend, als het licht hard in de spiegel weerkaatst en ik het gebrek aan moed in mijn slaperige ogen zie.

Hoofdstuk 1

UIT ELKAAR

'Teveel licht is niet nodig,' vindt mijn moeder. Haar ogen staan donker. Papa nam haar licht mee, denk ik, en misschien ook wel mijn moed. Dus is het thuis donker, terwijl er lichtknopjes genoeg op de muren zitten.

Als je ouders uit elkaar zijn, is alles lastig. Je ziet je vader niet. Je belt hem. Ik belde mijn vader na schooltijd. Niet omdat ik hem wilde vertellen over mama's mond of vinger, of over de rekenles met sommen die ik niet snap, maar gewoon. Hij had geen tijd. Als mijn vader zegt: 'Sorry schat, een vergadering,' voelt het als een losse tand aan een draadje. Maar dat zeg ik niet. Ik zeg: 'Geeft niet hoor. Het is niet belangrijk.' Hij had al opgehangen.

Het schemerde toen ik de kamer inliep. Ik deed het licht aan. 'Hira, doe dat licht uit!' blafte mijn moeder.

Sommige mensen lijken op beesten. Ik vind dieren leuk. Honden nog het minst.

Papa lijkt op een giraf. Hij deinde weken geleden het huis uit. Zijn lange benen bedachtzaam en toch verrassend snel. Een giraf is te hoog, je komt nooit bij zijn nek. Papa komt niet meer terug. Hij vond een andere giraf. Net zo langbenig.

Ik denk dat ik een antilope ben. Dat beest springt alsof het altijd mei is, maar bij gevaar rent hij als een cheeta. Niet moedig, wel snel.

Ik ging naast mijn moeder zitten. Het was te donker om te lezen. Ik legde mijn handen in mijn schoot en deed niets.

'Ja, doe nu maar dat licht aan. Ik ben toch uit mijn concentratie,' gromde ze.

Honden die grauwen ontwijk je. Dat lukt bij een moeder niet. Ik bleef stil zitten. Dat is het beste.

Ze stond zuchtend op en deed het licht aan. Een schemerlamp. Ik zag dat ze gehuild had. Er liepen sporen over haar wangen. Alsof iemand te hard geremd had.

'Ik ga koken,' zei ze. Dat werd natuurlijk weer spaghetti, met saus uit een pakje. We zeiden niet veel tijdens het eten. Soms ben ik blij als ik naar bed mag, ook als ik door het donker moet.

De gang leek iets lichter. Ik zag de kapstok stijf tegen de muur staan, de lege mouwen van de jassen bewogen even toen ik langsliep. Alsof ze te moe waren om mij te grijpen.

Soms ren ik niet, dan lijkt het me beter langzaam en oplettend te lopen. Ik beweeg als een pil die uiteenvalt in een glas water. Traag, licht wiegend, terwijl ik goed oplet.

Ik kijk in de uithoeken van het donker. Het donker is altijd groter dan je denkt. Het kruipt achter de dingen, in de dingen, onder de dingen. Ik waak ervoor dat ik geen grote onverwachte bewegingen maak. Zo ga ik de trap op. Gedrukt tegen de trapleuning glijd ik langs de kast. Het leek een of andere bouwboer een goed idee om een kast halverwege de trap in de muur te bouwen. Voor een stofzuiger of wie weet wat voor zaken.

Ik zweef bijna langs de muren om vervolgens, alsof ik een plastic zak in de wind ben, in mijn bed te stuiven.

Mijn hart bonkt in mijn lijf. Ik haal diep adem en probeer het trillen van mijn benen te stoppen. Ik vraag me af hoe antilopen dat doen. Benen als stokjes en zo hard rennen. Ik heb wel eens gelezen dat ze 80 kilometer per uur kunnen rennen. Zij trillen niet. Misschien ben ik toch geen antilope, maar een haas of een hagedis. Die rennen ook gelijk weg bij gevaar, of kunnen ineens duiken en bewegingloos blijven zitten.

Mijn kussen is koel. Mijn lakens koud. Ik staar in de nacht die zoals altijd te groot is. Ik probeer niet te denken aan mijn moeder die voorleest en een kus op mijn voorhoofd drukt. Aan mijn vader die zijn hoofd om de hoek van de deur steekt en me met zijn loom lepelende lippen welterusten wenst. Ik probeer de tranen in mijn ogen niet te voelen en draai me om.

‘Hé Hira!’

Mijn adem stukt, die stem ken ik. ‘Lexie?!’

Ik voel twee armen om mijn nek. ‘Hé Hira, dat is lang geleden!’

Niemand spreekt mijn naam zo zacht uit als Lexie. Mijn naam betekent diamant en duisternis. Hoe dat precies zit weet ik niet. Papa en mama konden niet kiezen, denk ik. Een naam met twee betekenissen is dan praktisch, misschien.

Als mama mijn naam zegt, klinkt ze als een hond, als papa mijn naam zegt, klinkt het alsof hij iets kwijt is. Maar Lexie spreekt mijn naam uit als een briesje, een klein kabbelend golfje.

‘Ik ben te groot voor je geworden,’ mompel ik.

‘Wat zeg je?!’

‘Te groot! Ik word negen!’

‘Nou en, pas over zes maanden!’

‘Ik was zes toen je verdween.’

‘Nou en?’

‘Dat was precies op tijd. Na je zevende levensjaar wordt een onzichtbaar vriendje verdacht.’

‘Hoezo?’

‘Voor je zevende is een denkbeeldig vriendje gewoon. Een teken van een levendige fantasie en een manier om om te gaan met alledaagse problemen.’

‘Alledaagse problemen. Dat lijkt me niet goed, problemen die er elke dag weer zijn.’

‘Luister nou eens! Je moet weg.’

‘Waarom?’

‘Ik wil normaal zijn!’

Lexie schiet in de lach. ‘Onbegonnen werk,’ mompelt hij. ‘Trouwens. Je hebt ook een kidipet die je verzorgt, die je napraat en die je ook nog eens kunstjes leert. En dan dat cadeau van je vader, een interactief spelletje met een pratende prinses.’

‘Je moet weg!’

‘Ik was jouw troostevriend en nu heb ik je hulp nodig!’

Ik vergeet dat het verstandig is om roerloos onder de dekens te liggen in het donker en schiet overeind. Ik staar hem met grote ogen aan.

‘Waarom?’